

Ernst Theodor Amadeus Hoffmann:Az arany virágcserep

Szerző dezs

Kötelező olvasmány,rövid összefoglaló elemzése

Ernst Theodor Amadeus Hoffmann
(eredeti nevén: Ernst
Theodor Wilhelm Hoffmann)
Az arany
virágcserep
(Der goldene Topf)

Szereplők:

Anzelmus, deák
Rauerné, jósnő
Serpentina, Lindhorst legfiatalabb
lánya
Paulmann, tanár
Heerbrand, lajstromzó,
később udvari tanácsos
Veronika, Paulmann idősebbik
lánya
Franci, Paulmann fiatalabbik
lánya
Lindhorst,
levéltárnok
Phosphorus, Atlántisz ura
Eckstein, doktor

Történet:

Első virrasztó:
Drezdában, Anzelmus, az
ügyetlen deák rohan a Linke
Fürdőház
felé, hogy ott félretett
pénzéből egy kicsit mulatozzon, azonban
útközben
belebotlik egy zsémbes kofa
almáskosarába, s szétszórja
annak tartalmát.
Kárpótlásul oda kell adnia a nőnek a
pénzét, ráadásul az
még meg is átkozza. Az
Elba partjára megy, egy bodzafa alá telepedik, s
elkezd pipázgatni. Itt
látomása támad:
kristálycsengők hangját hallja, és
három csodálatos aranyzöld
kígyót lát.
Különösen az egyik
sötétkék szeme igézi meg...

Második
virrasztó:

A magában
beszélő Anzelmust részegnek és
bolondnak nézik.
Hazafelé indul, s közben találkozik
barátjával, Paulmann tanárral
és két
lányával: Veronikával és
Francival, valamint Heerbrand lajstromzóval, akikkel
átevezt az Elbán. Anzelmus
hazakíséri a tizenhat éves
Veronikát, akiben szerelem
gyúl a deák iránt.
Végül Paulmann ajánl
barátjának egy neki tetsző munkát:
Lindhorst levéltárnok antik iratait
másolhatná jó
fizetségért szabadidejében.
Másnap Anzelmus el is megy a
levéltárnok házához, de ott
újából látomása: az
ajtókilincs a piactéri
boszorkánnyá, a csengőzsinór pedig
kígyóvá változik,
Anzelmus pedig elájul.

Harmadik virrasztó:
Mivel a megrázó
élmények után Anzelmus nem mer
még egyszer
Lindhorst házához menni, ezért
Anzelmus, Paulmann és Heerbrand
meghívják a
levéltárnokot egy
kávéházba, aki meglehetősen furcsa
és földöntúli
mesével
próbálja bizonyítani
különös
származását.

Negyedik virrasztó:
Anzelmus újából
ellátogat a bodzafához, s legnagyobb
megdöbbenésére ott újra
találkozik az aranyzöld
kígyókkal, s rájön, hogy
halálosan beleszeretett egyikükbe. Már
távozni készül, amikor Lindhorsttal
találkozik. Nem bírja tovább tartani
titkát, s felfedi azt a
levéltárnoknak, s
azt is miért nem mer a háza
közelébe menni. Lindhorst elmondja, hogy a
kígyók
az ő lányai, s akibe beleszeretett, a legifjabb, Serpentina;
a piactéri zsémbes
kofa, pedig boszorkány, és az ő
ellensége. Ahhoz pedig, hogy
házánál
legközelebb elriaszthassa a vén banyát,
ad Anzelmusnak valamiféle likvort,
melyet rá kell öntenie a lidércre...

Ötödik
virrasztó:

Paulmannék közben
megtudják, hogy Lindhorst kapcsolatainak
hála, Anzelmusból még udvari
tanácsos is lehet. Veronika és Franci
vendégeket
várnak, az Oster kisasszonyokat, akik elmondják,
hogyan lakik a városban egy
Rauerné nevű jósnő. Ezt hallva Veronika
felkerekedik, s elhatározza, hogy
megkeresi, s megkérdezi, van-e jövője Anzelmusszal
való kapcsolatának.
Megérkezte után mindenféle
szörnyetegek próbálják
elrémisztetni a jósnő
házában,
akiről kiderül, hogy ő a piactéri
boszorkány. A jósnő el akarja
tántorítani
Veronikát szerelmétől, de látva a
lány elszántságát, felfedi,
hogy ő Liza,
Veronika korábbi dajkája, s
megígéri, hogy segíteni fog neki.

Hatodik virrasztó:
Anzelmus végre felkeresi
Lindhorstot, aki végigvezeti házában.
A deák legalább annyi furcsasággal
találkozik itt, mint Veronika a
jósnőnél
(pl. beszélő madarak stb.), de Serpentina iránti
szerelme megakadályozza, hogy
visszakozzon. A levéltárnok ad neki
íróeszközöket, s ő meg is kezdi
aznap
munkáját. Eredményével
Lindhorst nagyon elégedett.

Hetedik virrasztó:
A
napéjegyenlőség
éjszakáján Veronika elszökik
otthonról, s
a jósnővel tart, aki Drezda határában
macskája segítségével
hihetetlen
varázslatokat visz végbe, melynek
eredménye egy kis tükör, melybe ha a
lány
belenéz szerelmét láthatja, s
visszacsbíthatja
Serpentinától.

Nyolcadik virrasztó:
Lindhorst immár
hajlandó nehezebb és fontosabb
munkákat is
adni Anzelmusnak. A deáknak másolás
közben megjelenik Serpentina, aki elmeséli,
hogy apja Atlántiszban élt Phosphorus
uralkodása alatt és a nemes
Szalamander-nemzetből származik. Egyszer szerelemre
gyúlt a liliom lánya, a
zöld kígyó iránt, s a
király hiába próbálta

lebeszélni róla. A kígyó
elszállt,
s a szalamander szédülta Phophorus
kertjét. Ezért száműzetésbe
kellett
vonulnia a Földre, s addig itt kell maradnia, míg
méltó vőlegényt nem talál
három
kígyólányának. A gonosz
boszorka pedig a legyőzött fekete
sárkány lehulló
tolla és egy karórépa
nászából született...

Kilencedik virrasztó:

A jósnő
varázslata hatni kezd, s mikor Anzelmus legközelebb
elmegy Paulmannékhoz, már biztos benne, hogy
Veronikába szerelmes. Délután
megérkezik Heerbrand, kávézgatnak,
majd isznak a lajstromzó által hozott
puncsból. Szóba kerül Lindhorst, s a
puncstól, a deák
elbeszéléseitől, valamint
a levéltárnok megjelenő
követének, a papagájnak
látványától
látszólag
mindannyian megőrülnek, s a szalamandert éltetik.
Egyedül Veronika marad józan,
aki rendkívül sajnálja
szerelmét. Másnap Lindhorstnál azonban
szörnyű baj
történik: Anzelmus az egyik
másolandó papírra hatalmas
pacát ejt.

Tizedik virrasztó:

Bűnéért
Lindhorst a deákat kristálypalackba
zárja: így
beteljesült a piaci kofa átká. A
helyszínen megjelenik a boszorkány a
macskájával, mert el akarja lopni a
boldogság kulcsát, az
aranycsöbröt.
Lindhorst azonban legyőzi a banyát, aki egy
karórépává
válík, macskájával pedig
a szalamander papagája végez. Anzelmus
megszabadul, mivel kiderül, hogy
meginzásáról nem ő, hanem az
ártó varázslat tehet.

Tizenegyedik virrasztó:

Paulmannékhoz
megérkezik Heerbrand, aki jó hírt hoz:
udvari
tanácsossá léptették elő.
Ezen sikerén felbuzdulva azon nyomban meg is kéri
Veronika kezét. A lány már lemondott
Anzelmusról, hiszen a jósnő
halálával
tükre is kettétörött,
így nem esik nehezére igent mondani. Az

eljegyzést ott
helyben meg is tartják.

Tizenkettedik virrasztó:

Az író
gondterhelt, mert nem tudja hitelesen berekeszteni
művét. Végül Lindhorst menti ki, ugyanis
levelet küld neki, melyben meghívja
házába, ahol látomásban
megmutatja neki, hogy a
nászajándéknak, az
aranycsöbörnek köszönhetően, hogyan
élnek boldog békeességben Anzelmus
és
Serpentina Atlántiszon...